

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

ΠΕΡΙΠΕΠΛΕΓΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΠΛΟΚΕΣ...

Είμαστε τρεις—τρείσερες φίλοι, παλιοί και καιλοί, μαζεμένοι μιά βραδιά στο σπίτι του σεβασμιωτάτου επισκόπου κάποιας άγροτικής επαύλειος, κοντά στο Μάντισσερ. Στο τραπέζι μπροστά μας άπλωνόντουσαν φαρδείες πατέλλες με άφθονα μεζεδάκια έλεκτά. Τα καταβροχθίζαμε σαν λιμωμένα χορβάια και καταβρόχαιμα κατόπιν το κορόγγυι μας με υπόλοιπο χορφατάκο άγνό κρεατό, που σπιθοβολούσαν σαριόζικο και κοκκινούναρο σε μεγάλες πύλινες κρουσικονάντες...

Ο σεβασμιωτάτος δεσπότης μας, άγρόμιμος λιγάκι και άπλοϊκός, γνήσιο παιδί των χωραφιών και του βοικού, είχε γίνει, πίνοντας, ό πιο δυναμιωμένος τύπος της παρέας. Δίχως σεμνοτυφίες, δίχως έπισπιμότητες, άγαθός και γεμάτος καλωσύνη, ήταν σωστή άπόλαση, σαν άνοιγε το σταματάκι του και μάς έστρωνε μπροστά με τα άτελείωτα άνεξοδά του.

Έτσι και κείνη τη βραδιά. Το συνηθειμένο κέφι του τον άρπαξε στη στιγμή και κάπως άνεξοδάκι ήταν έτοιμο να κατακαλύψει όπ' το μωκανογιόνο στόμα του. Μά έτρεπε να τηρηθούν λιγάκι και τα τυπικά προσήματα. Κάποιος άλλος έφερεσε ν' άρχισή πρώτος, βάζοντας το νερό στ' αιάλα, κι έλειπα θα σόταν ή σειρά του σεβασμιωτάτου.

—'Ε! Μπαίλλε... Δέν βάνεις την έξημη άρχή σου; Άειντε, πέξ καί, για να σπάση ό πάγος και βλέπομε κατόπιν, είπε με εύθυμη φωνή ό γλεντιές δεσπότης μας στον καντηλιανάφι κι' ό φίλος μας ό Μπαίλλε Στήβενσον, τέως συνταξιούχος ταχυδρομικός υπάλληλος, νύν καντηλιανάφης και κρουσικονάντας έξασοστός, δέν θέλησε περισσότερα παρτωμάια, για ν' άρχισή την ιστορία του:

—Λοιπόν που λέτε, φίλοι μου, εδώ και κάμποσα χρονάκια, σαν ήμουν κι' έγώ στο άνθος της ήλικίας μου και στο βράσιμο των νεύτων, θέλησα να παντρευτώ. Ό πατέρας μου, ταχυδρομικός υπάλληλός, χρόνια συνέχεια στο ίδιο το χωριό μας, μοίραζε τον καιρό του με τα έπίσημα καθήκοντά του ως δημοσίον υπάλληλου, και με τό άρεσκα μόνον άγγελάδων του, σαν χωριάς που ήταν.

...Έγώ, ταμπέλης, ντιστεργές και σικ, με τό μονοίλ πάντα στο μάτι μου, τριγυρίσα όλημερίς τα σοκάκια του χωριού μου, δίχως ν' άβανω άπέφραστο θηλιό για θηλιό, Γκρινιάζαμε συχνά με τό μακαρήτη τον πατέρα μου, γιατί, καθώς πούλεγε, πούκακα διαρκώς χαϊνάστες!

...Ήταν μονοτάξης λιγο ό μακαρής ό πατέρας μου, κι' ήθελε νάχη τό ρεζόλο των καταστήσεων αυτών. Πήρνε για Δόν Ζονάν, όλο και για έρωτες μιλούσε και φουφαζόταν έξαιρετικά όσες φορές χαιμωγελοόσα ειρωνικά, άκούγοντάς τον.

...Τι τά θέλεις; Ήταν ή άδυναμία του αυτή, να μιλάει διαρκώς για άνύπαρτες καταστάσεις. Ένωσάται πός ή γριόνιες μας αυτές γινόντουσαν κοντά άτ' τη μητέρα μου, μακαήτσοα κι' αυτή —Θεός σχωρέστον!— γιατί σαν τόχανε ν' άκούση τον πατέρα μου να μιλάει για βερυλιγγές κοπέλλες ή για γυναίκες στρακιμπουλές, άρπαζε τό σκουτόξυλο και του μέτραγε τά πτερά του, δίχως πολλές διατυπώσεις.

...Βαρέθηκα λοιπόν κι' έγώ άτ' τις λάμπωλλές μου καταστήσεις που ήσαν, δυοταχώς, άπαράβλαχτες σαν του πατέρα μου, και έβαλα στο μάτι με όδοαίλι κοπέλλα του χωριού. Την άτάμωσα σε λίγες μέρες κοντά στο φράχτη του σπιτιού της, της έξομολογήθηκα την άγάπη μου και την άπόφασή μου να την πάρω πλάι μου και να παρουσιαστούμε στο χωριό μας τον πατά να μας παντρέψη.

...Τό παραδέχτηκε ή έλικεντή μου στο λεπτό. Άλλάζαμε τό πρώτο μας φιλό κι' ήτημα ίσα στο γραφείο του πατέρα μου και του μίλησα για την καλή μου ένθουσιασμένης. Μά ό πατέρας μου μόλις τάχισε αυτό, γίναμε έξω φρενόν. Μοίωσε μονομάς τό βήχα:

—'Αδύνατον, μου λέει, 'Αδύνατον να παντρευτής αυτό τό κορίτσι.

—Και γιατί, πατέρα; φώναξα άπελιπιδένος. Γιατί; Τής λείπει μήπως τίποτε; Έχει όλα τά προσόντα για να με κάνει εύτυχιωμένο, μιά που αγαπάωμιασε κι' οι δύο μας.

...Τότε ό πατέρας μου —Θεός σχωρέστον!— μισόλεισε τό μάτι, πήρε ύφος μυστηριώδες, χαμήλωσε τη φωνή του και μούλε με προσφάλας:

—'Αδύνατον, παιδί μου. Μου πειράζει την καρδιά αυτό τό πράμα, μά πρέπει να στο πώ. Ή κοπέλλα που αγαπάς, είνε... είνε... άδερφή σου! Ναί... ναί... Κάποιο νεονικό μου σφάλμα και μένα... Άσααχ! Άτυτυχώς, Δέν με πιστεύεις πως σου έλεγα την άλήθεια, όταν έλεγα πως έκαμα καρδιές έγώ και καιώ άκόμα. Να που βρέθηκε ή ευκαιρία να στο άποδείξω. Είνε άδερφή σου. Κόρη μου δηλαδή...

...Θλιμμένος και με σαμμένο τό κεφάλι, άφησα μονόχο τον πατέρα μου στη θλίψη του και πήρα πάλι τά σοκάκια, κάνοντας τό σταμό μου που ξεφύγα από μιά τόπο φριχτή άμωσσία, παίφοντας, χωρίς να ξέρω, την άδερφή μου για γυναίκα.

...Περιπλανήθηκα κάμποσες μέρες άσκοπα με τη στενοχωρία στην ψυχή μου, όσοπου μιά μέρα δέν άργησα να πετύχω μιά δεύτερη κοπέλλα, καλύτερη από την πρώτη, που παρενθή τα καλά της έδωσαν τον λόγο μου.

...Την κοτάρισα άρετά, την έφερα στα δίχτυα μου —και άλώστρε μπορούσε να μου ξεφύγη;— και της έκαμα μιά βραδιά τό παρτωμάι:

—Θέλεις να γενής γυναίκα μου; της λέω. Μ' αγαπάς, όσο κι' έγώ; Πέξ τό κνιάξ και σε δυό μέρες μέσα σε πάω στον πατά μας να στεφανωθούμε.

...Ροδοκοκκινώσε άτ' την εύτυχια ή κοπέλλα, χαμήλωσε τά μάτια και μούλε τό κνιάξ μονομουριστά, Φτερούγισα άτ' τη καρά μου.

...Την άλλη μέρα, προί—προί, πήγα στο γραφείο του πατέρα μου και του έξομολογήθηκα την κατονορία μου άγάπη. Του τόνισα την άωλόνητη άπόφασή μου να παντρευτώ επί τέλους, να σημαξεντώ κι' έγώ και ν' άνοιξω δικό μου σπίτι. Ό πατέρας μου χάφρησε για αυτό, έπιδοξίωσε τις ιδέες μου και την άπόφασή μου και με ρώτησε τ' όνομά της. Του τό ελα, μά έκείνος κατσούφιασε, Θεός σχωρέστον!

—'Αδύνατον, παιδί μου, μου λέει, 'Αδύνατον! Κλαίει ή ψυχή μου για' αυτό τό πράμα, μά θα στο πώ. Δέν έγκνισο τό γάμο σου με τό κορίτσι αυτό.

—Μά γιατί λοιπόν, πατέρα; φώναξα άπελιπιδένος. Τι της βρίσκεις άσχημο; Ίσα—ίσα που τους έχεις σε ότόλημη μεγάλη ατύχους τους άνθρώπους, συγχωτηνάνεις σπίτι τους και λές για την οικογένεια της κοπέλλας ένα σπορό έλιάνους.

...Μά ό πατέρας μου, παίφοντας πάλι τό ίδιο έκείνο καταραμένο και μυστηριώδες ύφος του, κτύπαξε όλόγρονό του με προσφάλας και μούλε μονομουριστά:

—'Αδύνατον, παιδί μου. Ή κοπέλλα που λατρεύεις, δέν μπορείς να την πάρης, γιατί είνε... είνε... άδερφή σου! Ναί... Άσααχ! Τρελά μου περαμεύνα χρόνια, Δέν πιστεύεις σαν άνοιγες τις άμειότητες καταστάσεις μου. Έσεεχ! Ήμοινα κι' έγώ μιά φορά Δόν Ζονάν... Πώς;...

...Κόντευε να μοιρήσει τρέλλα. Παράτησα τον πατέρα μου στους στεναγμούς του και στις κλάψεις του, για λογαριασμό μου και για λογαριασμό του, και τράβηξα σε μιά άπόμωρη γωνία του κερκενίου του χωριού μου. Ζάρωσα εκεί πέρα, ροφούσα κονιάκ και ρούμι, για να πάνε κάτω τά φαρμάκια, και τέλος, με τό κεφάλι κουνάει άτ' το μεθύσι, τράβηξα για ύπνο...

...Όταν ξύπνησα με τό καιλό, ό φίλος έκαψε στα γερά. Ό πατέρας μου ήλπει από όρα στο γραφείο του και βρισκόμουν ολιωμωμένος στο σπίτι με τη μητέρα μου, που με λάτρεσε σαν μοναχοαγαπάκη της που ήμου.

...Έίδε ή καιμένη ή μητέρα μου τη θλίψη που μούκαθε τό πρόσωπο, κι' ήθε κοντά μου με στοργική λαχτάρα. Μου χάιδεψε τά μαλλιά, μου ταστοποίησε τά προσέφαλα και μου ψιθύρισε με τρυφερότητα:

—'Ελα, παιδί μου, σήρω να πλυθής και να ντυθής, γιατί κοντεύει μεσημέρι. Έλα να πής τό γάλα σου κι' έλειπα μού λές τί σοφ σημαίνει. Έ; Κασόλαδο;...

Να την πάρω πλάι μου και να παρουσιαστούμε στον πατά να μας παντρέψη.

—'Εβαλες καρμιά στο μάτι; με ρώτησε ή μητέρα μου.

